

палестинська влада, не дивлячись на те, що намагалася контролювати окуповану Ізраїлем територію через свої адміністративні інституції, на практиці не досягала реальних результатів. Оскільки врегулювання даного питання потребує змін не тільки на рівні національного, але й міжнародного права [4].

Література

1. Макаренко В. П. Розпад імперій і проблеми неоколоніалізму / В. П. Макаренко // Політическа́я концептология. – 2012. – № 2. – С. 10.
2. Прієшкіна О. В. Місцеве самоврядування в Україні: правове регулювання безпосередньої демократії: навч. посіб. / О. В. Прієшкіна. – К.: Кондор, 2004. – 336 с.
3. Звіт про результати дослідження потреб громад, які приймали участь в проекті «Підтримка місцевих товариств Донбасу» / МОМ. – Київ, 2016.
4. Доповідь робочої групи організації Diaconia

УДК 3470.73

Ніщимна С. О., д.ю.н., професор,
Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна
Аніщенко В. О., к.т.н., доцент,
Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна

ЕКОЛОГІЧНЕ ОПОДАТКУВАННЯ ЯК ОСНОВА ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Актуальність теми дослідження полягає у необхідності вдосконалення діючого національного законодавства з питань екологічного оподаткування у зв'язку з тим, що останнім часом забруднення навколишнього природного середовища в цілому та території нашої держави, зокрема, провокують наближення глобальної екологічної катастрофи, чого можна уникнути шляхом запровадження передових світових екологозберігаючих технологій та раціональному правовому регулюванню екологічного оподаткування.

Екологічне оподаткування в Україні потребує реформування в частині розширення спектру платежів екологічного характеру, запровадження пільгового екологічного оподаткування для окремих категорій природокористувачів, діяльність яких спрямована на вирішення екологічних проблем.

Можна виділити цілий ряд юридичних, еколого-соціальних, економічних та інших чинників, що перешкоджають забезпеченню процесу стійкого розвитку нашої країни, серед яких основними є:

— низький рівень еколого-правової, а саме, еколого-податкової свідомості та культури населення, органів управління й суб'єктів господарювання;

- достатньо низький обсяг фінансування природоохоронних заходів, екологічних інвестицій в інноваційні проекти переозброєння вітчизняного виробництва та культурно-побутового сектору економіки України;
- недосконала система екологічного оподаткування країни;
- відсутність стратегії і тактики збереження природо-ресурсного потенціалу країни для майбутніх поколінь [1].

Екологічний податок – загальнодержавний обов’язковий платіж, що справляється з фактичних обсягів викидів у атмосферне повітря, скидів у водні об’єкти забруднюючих речовин, розміщення відходів, фактичного обсягу радіоактивних відходів, що тимчасово зберігаються їх виробниками, фактичного обсягу утворених радіоактивних відходів та з фактичного обсягу радіоактивних відходів, накопичених до 1 квітня 2009 року [2, ст. 14].

Відповідно до статті 240 Податкового кодексу України платниками податку є суб’єкти господарювання, юридичні особи, що не провадять господарську (підприємницьку) діяльність, бюджетні установи, громадські та інші підприємства, установи та організації, постійні представництва нерезидентів, включаючи тих, які виконують агентські (представницькі) функції стосовно таких нерезидентів або їх засновників, під час провадження діяльності яких на території України і в межах її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони здійснюються:

- викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами забруднення;
- скиди забруднюючих речовин безпосередньо у водні об’єкти;
- розміщення відходів (крім розміщення окремих видів (класів) відходів як вторинної сировини, що розміщуються на власних територіях (об’єктах) суб’єктів господарювання);
- утворення радіоактивних відходів (включаючи вже накопичені);
- тимчасове зберігання радіоактивних відходів їх виробниками понад установлені особливими умовами ліцензії строк [2, ст. 240].

На теперішній час виникла необхідність у покращенні механізму розподілу (перерозподілу) коштів, які формуються за рахунок екологічного оподаткування, в залежності від їх цільового призначення, а саме на фінансування природоохоронних заходів, що задекларовані в Законі України «Про охорону навколишнього природного середовища», Законі України «Основні засади (Стратегія) державної екологічної політики України на період до 2020 року» [3], екологоорієнтованих положеннях інших нормотворчих документів, наприклад, Закону України «Про засади державної регіональної політики», Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020».

Проблема забезпечення витрачання коштів від надходження екологічних податків не вирішена й досі. Тому, вважаємо, що основними шляхами вдосконалення правового регулювання екологічного

оподаткування та вирішення екологічних проблем в Україні має бути закріплення на законодавчому рівні можливості витрачання коштів, що акумулюються від сплати екологічного податку, тільки на природоохоронні заходи. Це означає необхідність оновлення правових норм чинного екологічного законодавства та збалансування їх з бюджетними.

Висновки. Екологічне оподаткування є важливим фінансово-правовим інститутом, що забезпечує ефективне управління в галузі екології та охорони навколишнього природного середовища. У країнах Європейського Союзу цей інститут застосовується з метою підвищення обсягів і рівня природоохоронних витрат, формує джерело їх надходження до спеціальних фондів охорони природи. Україна, яка прагне стати повноправним членом Європейського Союзу, повинна здійснювати дієві кроки щодо формування екологоорієнтованого розвитку.

Література

1. Анищенко В. А. Экономическая и социальная сущность экологического налогообложения в Украине / В. А. Анищенко // Eurasian Academic Research Journal. – 2016. – № 2 (02). – Р. 184-187.

2. Податковий кодекс України: за станом на 02.12.2010 № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>. – Назва з тиул. екрану.

3. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року: Закон України від 21.12.2010 № 2818-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2818-17>. – Назва з тиул. екрану.

УДК 342.942(043.2)

Пашинський В. Й., к.ю.н., доцент,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка, м. Київ, Україна

ВІЙСЬКОВО-АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО В СИСТЕМІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Забезпечення реалізації державою конституційної функції щодо оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканості, здійснення державного управління у такій на сьогодні надзвичайно чутливій сфері, як оборона, є однією з найактуальніших та складних проблем сьогодення, особливо в умовах фактичного ведення війни.

Слід зазначити, що на сьогодні в юридичній науковій літературі проблемам адміністративно-правового забезпечення оборони держави не приділяється достатньої уваги. Залишаються мало дослідженими в